

Magdalena mazili noge Gospodove pri pojedini farizejevi. (P. Veronese.)

Knez Ljudevit.

(Zložil A. Hribar.)

(Dalje.)

Sestanek.

Mrak je; skrbno kmet zapira lése,
Drobnico v plotove varno vganja,
Da pred volkom lože se ubranja,
Kadar temna noč razpné zavese,
Da nezgoda v noči kaka v hrami
Njega in otrók iz sna ne vzdrami.

Povečerjal je seljak pri hlebi,
Zapahujejo se duri vežne,
Temna noč pa zvezdic čede nežne
Za vrstjo prižiga gor na nebi,
Da gorijo žarko v temni noči,
Ko seljak počiva mirno v koči.

V krškem dóli noč je tiha, mirna,
Sova le po gričih se oglašá,
Ko med polhi jej je mastna paša;
Krka le šumeva sedmovirna
In valí čez slape in jezove
V daljne kraje sivkaste valove.

Kjer pa zopet se umirja voda
In postaja struga jej ravnótna,
Ščuka skače nad vodó togotna,
V hrano ribjega iščoč si roda;
Po grmovju bovleške strmine
Plazijo pa divje se zverine.

Temo stvarili so zli duhovi,
Da tem lože kažejo oblasti,
Dela svoja besi, zle pošasti,
In boré se z dobrimi bogovi;
Venčdar si ljudje noči želijo,
Strujeni od muk, da se naspijo.

Noč pa tudi zla, gorjá prižene:
Tat po noči k hramu se priplazi,
V jamo potnik in v vodó zagazi,
V temi kolje ovce volk zgubljene,
In bolniki se bojijo noči,
V noč solzé za dragim draga toči.

* * *

Pot peljá navzgor ob Krki reki,
Z belim kamenom trdó nabita,
In po poti vdarja moč kopita,
Da v goró zvenijo votlí jeki;
Vranec dirja po nabiti poti,
Brhko teče v mraku in temoti.

Brhko vranec gre, noseč junaka,
Vrlega v mladostnem cvetu, v moči,
Protí gradu gor drvita v noči,
Kjer nekdó junaka težko čaka.
Pač mudí se jezdecu do grada,
Ker priganja vranca in vspodbada.